

Per satte sig igen. Onkelen tog Plads paa en Stol i nogen Afstand.

„Tør jeg være saa fri at spørge ... har jeg før haft den Ære at se Hr. Sidenius her i Huset?“

„Nej. Jeg traf forleden Fruen og Frøkenen for første Gang.“

„Aa ja, min Niece Nanny ... Jeg tror, jeg har hørt derom.“

Der blev en lille Pavse, hvorefter Hr. Delft med et Smil og i en Tone, der vilde have gjort alle andre end Per mistænksom, henkastede den Ytring:

„Min Niece er ganske net, ikke sandt? Finder De ikke, Hr. Sidenius?“

Per blev unægtelig noget forbavset. Med et overbærende Smil saae han hen paa den snurrige lille Mand og sagde:

„Jeg finder Frøken Salomon meget smuk. En fuldendt Skønhed.“

„Ja, ikke sandt! Hun hører ikke til de ganske almindelige, tør man vistnok sige Men jeg kan forsikre Dem, Hr. Sidenius, hun trækker ogsaa adskillige unge Mænd her til Huset mellem Aar og Dag. For hvad formaar ikke Skønhed! Og Ungdom! Desuden ... min Svoger er jo ikke aldeles blottet for Midler.“

Manden er vist ikke rigtig vel bevaret, — tænkte Per og opgav Samtalen. Men den anden vedblev:

„Dersom Hr. Ingeniøren oftere bærer Huset med Deres Besøg, vil De sikkert bekomme Lejlighed til at more Dem derover. Man kan i den Henseende virkelig gøre højst kuriøse Observationer. For — ikke sandt, Hr. Sidenius? — Penge er magnetiske. Disse smaa, runde Metalstykker tiltrækker de dybeste menneskelige Følelser ... bringer Hjertets mest ædleste Rørelser frem i Dagens Lys. Agtelse, Venskab, Kærlighed. Har jeg ikke Ret?“

Per begyndte for Alvor at blive utaalmodig. Heldigvis kom nu Pigen tilbage, og idet hun holdt Døren aaben ind til Sideværelset, bad hun ham gaa derind.

Per traadte ind i en Stue eller rettere en Sal, der i endnu højere Grad end baade Forhallen og Biblioteksværelset gav ham